

**CHARLENE DE
CARVALHO-HEINEKEN**

Zeer betrokken bij Heineken

Charlene de Carvalho-Heineken, de enige dochter en erfgename van Alfred Heineken was jaren op de achtergrond betrokken bij Heineken. Daarnaast richtte ze zich vooral op de opvoeding van haar vijf kinderen. Bierblad sprak met Charlene over haar vader, haar jeugd, het bedrijf, haar kinderen en de toekomst.

We ontmoeten Charlene de Carvalho in haar kantoor, voorheen het kantoor van haar vader. Bij binnenkomst staat links het bureau met de groene leren stoel waar Alfred Heineken officieel kantoor hield. De rest van de ruimte wordt ingenomen door een enorme vergadertafel. Alfred Heineken zat er altijd aan het hoofd. Zijn dochter doet dat nu ook. "Als er geen bezoekers waren zat mijn vader hier nooit te werken. Hij ging altijd in het kantoor hiernaast zitten, bij zijn secretaresse. Ik doe dat ook het liefst."

Heineken Premium Light

Het kantoor ademt nog steeds de sfeer van Alfred Heineken. Op de kast langs de muur persoonlijke trofeeën: een gegraveerd, zilveren dienblad, uitgereikt ter gelegenheid van 50 jaar Heineken bier in Amerika, een zilveren troffel waarmee in 1871 de eerste steen van Brouwerij de Hooiberg werd gelegd. Niet van Alfred Heineken is een houder met een flesje Heineken Premium Light. Charlene: "Mijn vader vond dat Heineken als internationaal bier over de hele wereld hetzelfde moest smaken. Heineken was zoiets als de KLM. Als je ergens in de wereld in een KLM-toestel stapte, dan was je al een beetje thuis. Maar de tijden zijn veranderd en mijn vader zou daar zeker ook in zijn meegegaan. Heineken Premium Light wordt alleen op de Amerikaanse markt verkocht en is daar een groot succes".

Zoon en dochter tegelijk

Als enig kind was Charlene voor haar vader zoon en dochter tegelijk: "Mijn vader en ik waren echt maatjes. We deden ook heel veel samen. Vooral op zondag, want dat vond mijn vader een ontzettend saaie dag. Dan was alles dicht. Dan ging hij met zijn telefoonboek achter zijn bureau zitten en mensen bellen. Maar we gingen ook veel samen weg; kijken naar de bouw van de brouwerij in Zoeterwoude, naar mooie kroegen of naar een botenshow. Mijn vader werd in ieder café herkend of liet weten wie hij was. Hij vond die contacten belangrijk. Als jong meisje vond ik die bekendheid niet altijd leuk, al was ik natuurlijk ook trots op m'n vader. Als kind wil je nu eenmaal als anderen zijn, en niet wonen in een huis met een groen dak."

Leren kijken

De eerste voorzichtige stappen buiten de deur zette Charlene toen ze rechten ging studeren in Leiden. Twee jaar hield ze het vol. "Ik kon me niet echt een toekomst voorstellen op een advocatenkantoor. Dus ben ik ermee gestopt. Eigenlijk had ik kunstgeschiedenis willen studeren, maar dat kon toen nog niet met HBS-A. De liefde voor kunst had mijn vader mij bijgebracht. Kunst en fotografie. Ik kreeg een camera van mijn vader, omdat hij vond dat je moest leren kijken. En dat leer je met een camera. Ik wilde gaan studeren

in Italië, maar dat was de tijd van de Rode Brigades en mijn vader vond het te gevaarlijk. Het werd Frans, in Zwitserland."

Geluk en gezond verstand

De brouwerij, het merk, de horeca, het waren onderwerpen die nooit ver weg waren: "Het bedrijf was er altijd. Er werd veel over gepraat. Een paar keer per jaar nodigde mijn vader de hele raad van bestuur ook thuis uit en dan zat ik erbij. Zo heb ik de topmensen uit die tijd goed leren kennen. Ook toen ik naar het buitenland ging had ik elke dag contact met mijn ouders. Mijn vader wilde dat ik de mensen leerde kennen. Ik moest kunnen helpen de goede mensen te selecteren. Mensenkennis vond hij heel belangrijk. Tegen mij zei hij dat hij zelf veel bereikt had met geluk en een portie gezond verstand. Hij leerde me te vertrouwen op m'n instincten."

Na Zwitserland vertrok Charlene voor een tijdje naar New York, waar ze lessen volgde aan het International Center for Photography. "Ik heb er cursussen gevolgd en een tijd lang als assistent voor fotografen gewerkt. Maar diep in mijn hart wist ik dat ik toch iets met de brouwerij moest." Maar eerst kwam er een man. Tijdens haar verblijf in Zwitserland ontmoette Charlene Heineken Michel de Carvalho; bankier en voormalig acteur en Olympisch skiër. "Mijn vader was erg gecharmeerd van Michel. Ze lacht: "Dat veranderde pas toen Michel liet weten dat hij met me wilde trouwen, maar dat

WIE IS CHARLENE DE CARVALHO-HEINEKEN?'

VOLLEDIGE NAAM:

Charlene Lucille de Carvalho-Heineken

GEBOREN:

1954

BURGERLIJKE STAAT:

Gehuwd met Michel de Carvalho, vijf kinderen

OPLEIDING:

HBS-A, twee jaar rechten in Leiden, Frans

HOBBY'S:

Kunst en fotografie

FUNCTIE:

Sinds 1988 lid van de Raad van Beheer van Heineken Holding N.V. en sinds 2002 gedelegeerd lid.

FAVORIETE HORECAGELEGENHEID:

"Veel"

BIER OF WIJN:

Allebei, maar de laatste jaren steeds vaker bier
Uiteraard Heineken

MEEST TROTS OP:

"Mijn vijf kinderen"

AMBITIE VOOR DE TOEKOMST:

"Dat Heineken gezond en onafhankelijk blijft."

Advertentie

geldt wellicht voor iedere vader met dochters. Zijn grootste probleem was dat we in het buitenland zouden gaan wonen. Mijn vader had het liefst gehad dat ik tegenover hem was komen wonen.”

Charlene en Michel vertrokken naar Engeland. “Ik kreeg in vrij korte tijd vier kinderen en daarna nog een.” Charlene koos ervoor zelf haar kinderen op te voeden. Voor de buitenwereld werd ze de onzichtbare erfgename. En omdat ze zelf alle contacten met de pers meed en liefst niet gefotografeerd wilde worden, ontstonden er mythes. “Voor de buitenwereld stond ik tijdelijk in de schaduw”, vertelt ze. “Maar ik sprak mijn vader elke dag en we waren elke vakantie bij mijn ouders. Na mijn benoeming in de Raad van Beheer van Heineken Holding in 1988 was ik nog meer betrokken bij Heineken. Door zijn benoeming tot lid van de Raad van Commissarissen van Heineken N.V. in 1996 kreeg ook mijn man een rol in de brouwerij.”

Een Nederlands merk

In 2002 overleed Alfred Heineken. Charlene: “De dood van mijn vader had natuurlijk een impact op het bedrijf. Het leidde tot onzekerheid. Dat was niet helemaal terecht, want in de praktijk regelde mijn vader al niet alles meer. Toch vroegen mensen zich af wat er zou gaan gebeuren. Wat zouden wij gaan doen? Zouden we aandelen verkopen? Ik kan eerlijk zeggen dat de gedachte daaraan zelfs nooit in mijn hoofd is opgekomen. Als familie zijn we onderdeel van het verleden, het heden en de toekomst van de brouwerij. Heineken is van oorsprong een echt Nederlands merk en zal dat ook blijven. Een overname door een grote buitenlandse brouwerij kan ik me niet voorstellen.” Charlene besloot zich voorzichtig en geleidelijk meer met het bedrijf te gaan bemoeien: “We zijn gaan

‘Diep in mijn hart wist ik dat ik toch iets met de brouwerij moest’

luisteren en kennismaken en hebben ons steeds meer verdiept in de organisatie in en buiten Nederland. Intussen ken ik de top 50 of 60 van Heineken in de wereld. En nu wil ik de volgende 50 of 60 leren kennen.”

Ambassadeur

Er zijn ook andere manieren waarop het echtpaar De Carvalho zich nuttig kan maken voor het concern: “Ik heb op een gegeven moment aangeboden om voor het bedrijf te reizen. Mijn vader reisde niet meer buiten Europa omdat hij niet meer wilde vliegen. Hij beperkte zich tot Europa, want dat kon met de trein of met de auto. Mijn man en ik reizen wel. We doen dat als een soort ambassadeurs voor het bedrijf, maar het is voor ons ook een manier om veel te leren. Ik vind het fascinerend om te zien hoe mensen buiten Europa werken en leven, wat hen motiveert en hoe ze zich inzetten voor Heineken. Het helpt me ook bij het nemen van beslissingen. Ik begrijp nu beter waarom iemand in de directie enorme enthousiast kan vertellen over de mogelijkheden in een bepaald land.”

Heineken op Eton

De sfeer in het bedrijf is intussen veranderd, vertelt ze. De moeilijke periode na het overlijden van Alfred Heineken is verwerkt en er is vertrouwen gegroeid in ‘de familie’: “Ik voel dat er nu weer veel animo is om zaken aan te pakken. De Raad van Bestuur heeft ▶

Advertentie

onze volle steun. Het gaat goed met Heineken.”

De vijf kinderen van Michel en Charlene zijn geboren en getogen in Engeland. De oudste twee studeerden in Amerika. Hun moedertaal is Engels. Als ze over haar kinderen praat lijken de pretogen van Charlene nog meer op die van haar vader. De kinderen, vertelt ze, zijn trots op hun afkomst en trots op het bedrijf. En dan volgen de anekdotes die in het leven van hun legendarische grootvader niet zouden hebben misstaan. Ze vertelt hoe de ene zoon boos opbelde uit Frankrijk omdat de naam van sponsor Heineken daar niet in beeld was bij de Champions League. Zijn vader moest uitleggen dat dit te maken had met de Franse reclamewetgeving. Dan vertelt ze over de twee zoons die in Engeland naar de kostschool Eton gingen. Je mag daar vanaf je 16de een biertje drinken. De zoons rustten niet voor er in de schoolbar een Heineken tap was geïnstalleerd. “Mijn man is ook zo, hoor. Hij koopt in Amsterdam bij de Experience altijd een stapeltje Heineken-horloges en die deelt hij dan uit aan mensen bij wie hij Heineken onder de aandacht wil brengen.”

De opvolgers

“Vorig jaar zijn mijn zoons voor het eerst mee geweest naar de managementmeeting in Miami, Florida. In die bijeenkomst komt het management van Heineken van over de hele wereld bijeen. Aan de inhoudelijke bijeenkomsten doen we niet mee, dat is het terrein van het management en de raad van bestuur. Maar we nemen wel deel aan het diner. Het is een gelegenheid waar ik bijvoorbeeld de man uit Shanghai kan ontmoeten, of uit Burundi. Dit jaar komen onze zoons en wellicht onze oudste dochter weer mee. Dat kan, want

DE FAMILIE EN HET BEDRIJF

Als beursgenoteerde onderneming zijn de aandelen van Heineken vrij verhandelbaar. Iedereen kan een stukje van het bedrijf kopen, maar Alfred Heineken heeft ervoor gezorgd dat de uiteindelijke zeggenschap over het bedrijf na de beursgang in 1952 in handen bleef van ‘de familie’.

Een nipte meerderheid van de aandelen in Heineken N.V. (50,005%) is ondergebracht in een holdingmaatschappij, Heineken Holding N.V. De familie de Carvalho-Heineken bezit in totaal 51,975% van de aandelen in de holding, via de afzonderlijke holding L’Arche Green N.V.

Meer informatie: www.heinekeninternational.com

de vergadering valt precies in de paasvakantie.” Intussen bereiden de kinderen zich wel voor op de toekomst. Alexander, de oudste zoon, heeft net een intensieve cursus Nederlands gedaan. Charlene: “Ik heb gisteravond aan de telefoon voor het eerst een echt gesprek in het Nederlands met hem kunnen voeren. Alexander studeert op dit moment vooral geschiedenis, maar hij zal op den duur toch ook een bedrijfs-economische en financiële training moeten krijgen. Hij volgt het bedrijf goed en we praten er in de familie veel over. Het zou goed zijn als hij stages ging lopen in verschillende landen en vestigingen, maar ook in Nederland. Dat is goed voor zijn Nederlands.” Misschien een stage bij een van de grote concurrenten dan, zoals InBev? Charlene lacht: “Dat zou mooi zijn, maar ja, ik weet niet of ze hem daar zouden willen hebben. Uiteindelijk moeten de kinderen zelf beslissen wat ze willen. Ik wil ze daarin de ruimte geven, zoals mijn vader dat ook bij mij heeft gedaan. Maar ik denk dat het niet zo moeilijk zal zijn ze te inspireren net zo betrokken te zijn bij Heineken als wij dat zijn”. ■

REAGEREN?
WWW.BIERBLAD.NL